

Et Par Ord om Kvindernes Erhvervsvirksomhed.

I Følge Beretning i „Berlingske Tidende“ 27de Juni 1888, taler Skoledirektør Theisen om det store Gode, det vilde være for Drengene, om der oprettedes Fagskoler for dem. Vi indse tilfulde den Udvikling, som her igjennem vilde blive aabnet for Drengene; men det ligger i Tiden, og andre Lande give os ogsaa Exemplet paa, at man dog endelig nu ogsaa maa tage noget Hensyn til kvindelige Elever. Staten giver til unge Mænds Udvikling aarlig 1,048,000 Kr., heri ikke medtaget $\frac{1}{2}$ Million til Universitetet, til Kvinders 30,000 Kr. Naar man ved, at i Kjøbenhavn er der 65,000 Kvinder, som maa ernære sig selv og deres Familie, kunde det vel være paa Tide at tillade Pigerne at konkurrere med Drengene i de nu ny oprettede Skoler og Undervisningsanstalter. Af gammel Vane taler man altid om Drengene og Mændene, og de have jo ogsaa hidtil taget alt aandeligt Erhverv og de fleste af Statens Penge. Men vil man ikke tvinge Kvinden ned paa Proletariatets nederste Trapetrin ved at gjøre gjældende, at Syning er hendes Erhverv, saa er Staten tvungen til at give hende Adgang til Konkurrence ved ny oprettede Lærestalter. De nuværende Haandværkere ønske ikke at forøge Konkurrenternes Antal, de nægte derfor Kvinden Adgang til alle Haandværk; saa, skal hun naa frem her, saa maa hun se ved deres Medvirkning at snegle det lidt frem. Man maa erindre, at Forholdene have taget de fleste Erhvervsgrene fra Kvinder ved Maskinernes Indførelse. Forhen spandt, vævede, farvede man sit Tøj i Hjemmet. Man bagte, bryggede, støbte Lys, tørrede Frugter, nu kan ingen falde paa sligt, da det vilde være meget dyrere end det, man forarbejder ved Maskiner. Selv det at kjerne Smør og lave Ost er lige ved at forsvinde fra Hjemmene og gaa op i Fællesmejerierne. Men hvoraf skal Kvinden saa leve? Hun maa jo dog spise, klæde sig og bo. Hun skal gifte sig, bliver det første Svar fra mange stillestaaende Mennesker. Men tænk eder om, I Mennesker, som sige dette. Er det ikke den største Vanhelligelse af den gifte Stand at mene sligt? Vil der ikke af slige Forsørgelsesgiftermaal fremkomme en Slægt, saa ussel, saa enerveret, at man gyser ved at tænke paa den. Vi, som haabe, at Menneskene altid maa gaa frem i Udvikling, og som